

Protokoll nr 2

Vastavalt jahindusnõukogu 29. mai 2008. a protokolliga nr 1 kinnitatud jahindusnõukogu töökorra punktile 22 võib esimees kiireloomuliste küsimuste korral, kui jahindusnõukogu kokkukutsumine ei ole õigustatud, korraldada otsuste vastuvõtmiseks kirjaliku menetluse e-posti kaudu.

Osalesid:

Jahindusnõukogu liikmed

Tõnu Traks – Keskkonnaministeerium (esimees)
Tiit Randla – Riiklik Looduskaitsekeskus
Madis Otsa – Läänemaa keskkonnateenistus
Margus Puust – Eesti Jahimeeste Selts
Peep Männil – Metsakaitse- ja Metsauuenduskeskus
Tiit Randveer – Eesti Maaülikool
Ando Eelmaa – Eesti Erametsaliit
Helmer Jõgi - Riigikogu
Harri Valdmann – Tartu Ülikool

Külalised ja eksperdid

Kaarel Roht (Keskkonnaministeerium)
Egon Niitsee (Keskkonnaministeerium)

Ei osalenud:

Jahindusnõukogu liikmed

Aigar Kallas – Riigimetsa Majandamise Keskus
Alo Ling – Jahiühistu Pistrik
Jaanus Elts – Eesti Keskkonnaühenduste Koda
Taavi Veskimägi – Riigikogu
Mait Värk – Eesti Talupidajate Keskliit
Priit Piilmann – Eesti Jahimeeste Selts

Jahindusnõukogu liikmetele saadeti 10. septembril 2008. a järgmise sisuga e-kiri:

Austatud jahindusnõukogu liikmed!

Nõukogu esimehe palvel edastan järgmise:

Metsakaitse- ja Metsauuenduskeskuse ulukiseireosakond tegi ettepaneku hundijahi pikendamiseks ühe kuu võrra, st alustaks hundijahti 1. novembril. Praegu algab see 1. detsembril ja kestab 28. veebruarini. Pikemalt on seda põhjendatud kirja manuses olevas seletuskirjas. Ühtlasi on oma hinnangu andnud ka suurkiskjate kaitse ja ohjamise korraldamise töörühm (protokoll kirja manuses). Palun tutvuge lisatud materjalidega ja edastage mulle oma arvamus hiljemalt järgmise nädala teisipäeva õhtuks, s.o 16.09.2008. Palun edastage oma arvamus arutelu tekkimise eesmärgil kõigile töörühma liikmetele. E-posti teel arvamustest panen kokku protokoll.

PS. Kuna osad nõukogu liikmed on ka suurkiskjate töörühmas, siis võtan Teie arvamuse lisatud protokollist. Samas ei ole keelatud täiendavad kommentaarid.

Lugupidamisega

Egon Niitsee
Keskkonnaministeerium
Metsaosakonna peaspetsialist
GSM 521 8557
Tel 626 2907
E-post egon.niitsee@envir.ee

Nõukogu liikmetelt saadud tagasiside oli järgmine:

Tiit Randveer: Seda ettevõtmist võib ainult tervitada. Tegelikult arvan sedagi, et hundijaht algus 1. oktoobril oleks veelgi parem. Ma ei oska veenvalt selgitada, miks nii arvan, aga "kõhutunne" ütleb nii. Ühest küljest on selge, et hundipopulatsiooni kahjustamine on valedes otsustes korral tõenäolisem kui mõne muu liigi korral. Teisalt on võimalik ka hundipopulatsiooni väljumine kontrolli alt, kuivõrd liigi sigimispotentsiaal, võrreldes teiste siinsete suurulukitega, on väga kõrge. Ok, metsseaga võrreldes ehk mitte. Nii võib juhtuda, et ühel hetkel peame mõtlema selle üle kas hundijahti alustada septembris, augustis...või ...üldse mitte pausi pidama. Minu "kõhutunnet" süvendavad mõned tähelepanekud hundirindelt. Need pole oma veenvuselt ehk võrreldavad Peebu ja Marko tähelepanekutega ja pole ekstrapoleeritavad kogu Eestile, aga ikkagi. Nii fikseerisime Järveljal möödunud talvel kuni 11 isendist koosneva karja. Võimalik, et kogu seltskond oli korraks kokku saanud, aga ikkagi. Ja veel: augustikuus, s.o. ajal mil vastsündinute suur suremus selleks korraks läbi, nähti Järveljal korraga kaheksat (!) hundikutsikat. Kui alternatiiv on alustada detsembris või novembris, siis loomulikult eelistan viimast. Kui oktoobris alustamist takistab poliitiline korrektsus, siis ei lisa ma midagi. Meenutagem vaid, et kevadise nepijahi keelamise ajendiks oli ka seesama jama, vähimagi bioloogilise põhjendusega, aga a priori õige lähenemisviis.

Tiit Randal: Ei vaidle vastu, kui hundijaht algab 01.11.

Peep Männil: Hundijaht 1. novembrist alustamise üheks põhjenduseks ongi see, et novembris on sageli esimesed lumesajud, mistõttu on võimalik ka hundijahte korraldada. Hunt on minu arvates kõrge väärtusega vähearvukas jahiuluk, keda ei peaks küll teiste jahtide käigus vabalt lasta saama. Kui hundijahti korraldada, siis peaks ikka teadma, keda jahtima hakatakse. Hundi arvukus on meil praegu täielikult kontrolli all ja soovitud suurusega, mistõttu mingeid ekstreemseid meetmeid ette võtma hakkama nüüd küll ei peaks. Ka poliitikaga ja EL-ga pole siin midagi pistmist - neil seal on ükskõik, kas meie hundijaht algab septembris, oktoobris, novembris või detsembris. Kuna me tahame jahindust muuta enam teaduspõhiseks, peavad ka rakendusotsused olema hästi argumenteeritud ega tohiks enam põhineda arvamustel ja emotsioonidel. Lisan siia viite ühele värsketele teaduspublikatsioonile, kus on välja toodud selged rakenduslikud soovitusel. Tegelikult oleme samade põhimõtete järgi viimastel aastatel hundi kaitset ja kasutust riiklikul. Brainerd, S.M., Andren, H., Bangs, E.E., Bradley, E.H., Fontaine, J.A., Hall, W., Iliopoulos, Y., Jimenez, M.D., Jozwiak, E.A., Liberg, O., Mack, C.M., Meier, T.J., Niemeyer, C.C., Pedersen, H.C., Sand, H., Schultz, R.N., Smith, D.W., Wabakken, P., Wydeven, A.P.2008. The Effect of Breeder Loss on Wolves. The Journal of Wildlife Management 72(1): 89-98.

Harri Valdmann: Jään toetama jahi algust 01 nov. Kui hetkel hundi arvukus vastab eesmärkidele (siinkohal vastutus seire teostajatele), siis ei ole ju mingit põhjust riskantseid

jahistrategiaid rakendada.

Tiit Randveer: Ühe mõtte võib-olla lisaksin siia veel juurde. Nagu on öelnud klassikud. Ja nimelt: palun mitte aru saada, et võrdlesin suurkiskjate kaitse ja ohjamise korraldamise töörühma protokollis hundijahi (hilist) algust omaeegse kevadise nepijahi keelustamisega. Viimase suhtes on mu arvamus ühene - absoluutne nonsens. Hundijahi suhtes aktsepteerin Peebu seisukohta, ehkki jään pisut kahtlevale seisukohale.

Helmer Jõgi: 01.NOV on OK! Pole tõsiseltvõetavat alust kahelda Peep Männili väidetes, et hundi arvukus on kontrolli all. Hundijahi alguse nihutamine põdrajahi algusesse ei ole argumenteeritav stiilis "Vaba mees, vabal maal...". Hundijaht jäägu hundijahiks, kuid toetan Egon Niitteen, et paindlikust võiks siin mõnevõrra rohkem olla.

Peep Männil: Kui juba jahieeskirja kiireks muutmiseks läheb, edastan veel ühe ettepaneku. See kujutab endast koertega jahi pikendamist rebasele ja kährikule kuni märtsi lõpuni. Nimelt võib prognoosida marutaudi suukaudse vaktsineerimine kõrvalmõjuna rebaste ja kährikute arvukuse olulist tõusu (see on teatud määral juba ka avaldunud), millel võib olla oluline negatiivselt mõju mitmetele teistele liikidele. Jahi pikendamine oleks üks võimalikest riigi poolsetest sammudest, mis peaks soodustama nende küttimise intensiivistamist. Mina ei näe siin ka mingeid olulisi vastuolusid. Lisan ka siia oma selleteemalise artikli, mis peaks ilmuma selle kuu "Eesti jahimehes" ning mille lõpus on välja toodud mõned ettepanekud, millest esimene on siis eelpool väljatoodu. Kui see ettepanek siiski üldist heakskiitu ei leia ning vajab pikemaajalist arutelu, oleks mõistlik see edasi lükata, vastasel juhul ei jõua me hundijahi muudatusi 1. novembriks jõustada.

Kaarel Roht: Lubage mul asuda siiski jahieeskirja koostamise osas eriarvamusele. See on nimelt selline. Jahieeskirja ei muudeta ühe pähekaranud ettepaneku pärast. Jahieeskirjas tuleb kindlasti sätestada pliihaavlite kasutamise keelustamine märgaladel alates 1. 01. 2013, teha vastavalt EJS mitmekordsetele ettepanekutele muudatused suuruluki laskekatse sooritamise korras, sätestada verejäljel töötavate koerte kohustus sõraliste küttimisel (kui me ikkagi tahame seda, et haavatuid ja surnuid sõralisi otsitakse ja leitakse) jv mõned pisiasjad. Hundijahi korda oleme muutnud alates 2003 aastast kolm korda. Meeldetuletuseks, et algne tekst lubas hundijahti pidada 1.08-31.03, sellest ajujahi ja koertega jahina 1.10. - 28.02.(RTL 2003,35,524). Siis MMK ettepanekul muudeti ja hundijaht käis 1.01.- 31.03., sellest ajujaht ja koertega jaht 1.01. - 28.02. (RTL 2004, 97, 1525). Siis 2005. a muudeti MMK targaral juhtimisel teistkordselt hundijahti nõnda, et seda sai pidada vaid 1.12 - 28.02. (RTL 2005, 114, 1757). Männili vastuseisu tõttu KKT spetsialistide nõupidamisel Tartumaal ei suudetud 2005. a seadustada 1. novembrit hundijahi alguseks. Nüüd me teeme ettepaneku hundijahi seadustamiseks 1. 11. - 28.02. Kolm viimast aastat pole me hundi küttimiseks eraldatud kvoote suutnud 95 % täita (kirjanduse andmeil loetakse kvoteerimine mõtestatuks siis, kui lastakse vähemalt 95 % kvoteeritud kogusest), mis omakorda näitab sellisel kujul kvoteerimise mõtetust (2006 kvoot koos lisadega 59- lasti 41, 2007 kvoot ca 70 (Egon teab täpset kvooti) lasti 39. Hunt erinevalt karust on EL mõistes tavaline V lisa jahiuluk, koos kopra, ilvese, metsnugise, valgejänese ja tuhkruga. Arvestades asjade käiku julgen prognoosida, et paari aasta pärast arutame tõsimeeli hundijahi alustamisest 1. oktoobrist- so ajast, mil jahimehed alustavad ajujahi ja koertega jahipidamist ühisjahi vormis. Arvestage veel kerkivaid kütusehindu, elukalliduse tõusu - järjest vähemaks jääb neid jahiseltse, kes jahipiirkonda antud ühe hundi tagaajamiseks korraldavad erijahte. See hundike lastakse lihtsalt vaikival kokkuleppel ajujahtide käigus (alates oktoobrist) ära. Seega alustamine 1. novembrist ei anna jahi korraldusliku poole pealt mitte midagi. Nii nagu ka 1. oktoobrist hundijahi alustamine ei kahjusta hundiasurkonda. Kui alustada, siis 1. oktoobrist, so koos ühisjahi ja koertega jahi alustamisega või jätta asi sinnapaika ja lasta vanas vaimus edasi. Ja veel. Kusagil maailmas ei sõideta jahiaegade algustega suvaliselt edasi-tagasi vaid need pannakse paika lähtuvalt ulukibioloogilistest ja jahikorralduslikest parameetritest ning

väljakujunenud jahikombestikust. Ja jäävad aastateks. Seletuskirjas toodud põhjendused, miks 1. oktoobrist ei saa alustada hundijahti arvestades jahieetikat, ei kannata kriitikat. Kui me hundi puhul heietame siin jahieetikast, tuleks meil paugupealt lõpetada metssigade, kährikute ja rebaste aastaringne jahtimine, rääkimata kitsetallede ja põdravasikate küttimisest septembrist detsembrini. Need ju samasugused loomad nagu huntki. Ja jahipidamine neile suurendab ka nende kaudset suremust - kohati küllaltki oluliselt. Ja neile laieneb samasugune jahieetiline käsitlus. Kui midagi targemat pole võtta, siis parem jäägu siis see osa seletuskirjast välja.

Madis Otsa: Olukorras, kus hundijahti ja protsessi, kui sellist väärtustatakse rohkem, kui n seajaht (hetkel nii see enamasti on) on jahi alustamine novembris, juhul kui muidugi on lund, igati tore ja vast ei tasuks karta, et olukord väljub kontrolli alt. Vaadates möödunud 2 a ilmastikku ja viimase talve pea olematut lumikatet võiks väita, et enim mõjutab siiski ilmastik. Hundi arvukus oleks ka ilma limiteerimata tõusnud, kuid kahjuks ei oska me ilma ette näha... Kuigi jah, seda vast tuleks tunnistada, et kui me oleme seaduslikustanud n põdralehmade, emiste ja kitsede küttimise ja väites, et nn aktiivse jahi puhul jäävad ette nangunii kõige nooremad ja rumalamad, võiksite vast seda ka hundi puhul tõdeda. Olukorras, kus pea kõik jahikoerad ajavad meil ka sõralisi, ei kujuta ma hästi ette koeraga kähriku-rebasejahti märtsis, kui siis vast olekski just ainult urujaht mõeldav, pigem seaduslikustada summuti. Miks jäeti jahipidamisviisidest välja jälitusjaht,? märtsis saaks lumega kährikutele lihtsalt järgi minna, aga ega keegi vist otsi-ja jälitusjahi erinevusi väga liigitada ei suudagi.

Kui juba ettepanekute tegemiseks läks, siis pakuks välja, et mingi püük kohesurmava lõksuga aastaringelt lubatud, nii, et oleks välditud saarma jt ligipääs st ligipääsu ava suurus ei tohiks olla suurem kui... rootslastel on see näiteks 7 cm. Hunt on jahimehele vääriline ja austustäratav vastane, kelle küttimine suur sündmus, karta, et novembrist-veebruari lõpuni küttimist lubades ei tule jahimehed küttimisega toime, oleks vale, huvi on enamasti suur ja kui lund on, siis jahti ka peetakse. Ettepanekuga alustada hundijahiga 1 november nõus.

Margus Puust: Minu arvamus ühtib antud küsimuses vast kõige rohkem Kaarli arvamusega. Iga aasta kuupäevi muuta ei ole mõtet, seda enam, et ajalugu näitab et tolku sellest pole. Ja eetikast jälgides - siis näide metskitsest on kõige parem. Veel paar sellist lumevaest talve ja piirkonniti muutub olukord päris hulluks. Toetan 1 oktoobrit.

Ando Eelmaa: Muudatustega nõus (nii hunti, kui kährikut, rebast puudutavas). Oktoobrist hundijahiga alustamine ka ju võimalik, kui eesmärk "kahjulikust ulukist" vabaneda. Seab hundi rebase ja kährikuga ühte ritta. Eeldan, et iga kütitud hunt väärindatakse trofeeks, oktoobrikuine nahk ... Ei saa nõustuda, et jahieeskiri peaks olema kivisse raiutud. Just paindlikkust on meie jahinduses enam vaja, et nii looduse, kui inimeste vajadusi arvestada. Ei loo me mingit pretsedenti, selline peabki jahieeskiri olema. Koheselt oludele reageerides, mitte 5 aastase viivitusega. Muidugi on olemas teatud ülereageerimise oht, kuid antud juhul seda ei näe. Alareageerimine on tõsisemate tagajärgedega, nagu metskitse puhul juba kogetud.

Egon Niitsee: Arvamus mõne arvamuse kohta. Tõepoolest ei tohiks jahieeskirja muuta spontaanselt pähe tulnud mõtte pärast. Seetõttu arutatakse pliihaavlite, verejäljel töötavate koerte, laskekatse jne temaatikat jahinduse arengukavaga ette nähtud jahiseaduse ja selle rakendusaktide korralise muutmise käigus. Hundijahi perioodi pikendamine on siiski midagi erakorralist. Tähele tuleks panna asjaolu, et nimetatud ettepanekut ei teinud peatselt saabuva „hundikatastroofi“ häälekad kuulutajad, kuivõrd liigi seirega tegelevad asjatundjad. Kiire tegutsemise põhjendused on ära toodud eelnõu seletuskirjas. Ühtlasi on ka ära toodud hundi bioloogial põhinevad argumendid, miks hundijahi periood peaks olema 1. nov - 28. veeb. Kui edaspidi mingeid ekstreemsusi ette ei tule, võiks see nii jääda. Miks on varasemalt hundijahi perioodi korduvalt muudetud? Suurkiskjate ohjamis- ja kaitsekorralduskava (aastateks 2002-2011) näeb ette optimaalseks hundi arvukuseks 100-200 isendit. 2003. aastal oli hundi

arvukus 70 isendit (enne sigimisperioodi algust) ning 2008. aastal oli see 130 isendit. Seega suurenes nimetatud perioodil, kus tehti mitmeid hundijahi perioodi muudatusi, asurkond poole võrra ja tänaseks on saavutatud soovitud eesmärk, mistõttu tehti ka ettepanek jahiaja pikendamiseks (loe: laiendati bioloogiliselt põhjendatud maksimaalsetesse piiridesse). Mõne arvamuse kohaselt ei ole jahiaegade kitsendamisel olnud mõju. Millel põhineb selline tarkus? Avaliku halduse jäikade põhimõtete deklareerimine on üsna julge avaldus. Kõigile tuntud visionäär Linnar Viik on ühel metsanduse visioonikonverentsil öelnud, et areneva demokraatiaga riikides on täiesti normaalne, et määrusi muudetakse kaks korda aastas ja seadusi kord kahe aasta jooksul. Kuivõrd vanaks või nooreks saab Eesti demokraatiat nimetada, aga meie jahindussektori strateegiline planeerimine keskkonna- ja maaelupoliitika kontekstis on aset leidnud alles viimastel aastatel. Samamoodi üritame alles nüüd muuta jahinduslikud otsused laiapäevastele diskussioonile põhinevaks (jahindusnõukogu jne). Võib-olla tõesti võtab sellega harjumine lihtsalt aega. Loodetavasti jõuame uskumuste põhiselt planeerimiselt teadmispõhisele, kus näiteks kvootide määramise põhimõtetest räägitakse tänapäevastele teadmistele tuginedes. Jahieetikast ka. Metskitsejahi põhimõtete muutmisest on palju räägitud ja küllap räägitakse veel – sellest võib ainult rõõmu tunda. Paraku keeldub minu sisemus aktsepteerimast avaldusi, et hundijahi lubamist oktoobris võrreldakse sarvitute sokkude küttemisega septembris. Ühel juhul räägime ainult inimese egoistlikest väärtushinnangutest, teisel juhul peame arvestama võimalusega, et tippkiskja järelkasv jääb ilma eluks vajalikest oskustest, mis omakorda loob eelduse põllumajandus- või lemmikloomade murdmisele. Ma loodan, et minu ja Kaarli kontseptuaalselt erinevad mõtted ei sega asjatult jahindusnõukogu tööd, vaid pigem aitavad kujundada Teie lõplikud seisukohad.

Tiit Randveer: Minugi poolt mõni uitmõte, enne kui kaon siitmailt (ja arvuti juurest) nädalaks. Küsimus Egonile ja teistele, kes sama meelt, et pole võimalik võrrelda ja ühiseid jooni leida hundijahiga oktoobris ja sokkude küttemisega detsembris (mitte septembris, oletan, et see oli Egoni "näpukas"). No kuidas pole võimalik?

** Üks ühine joon on see, et potentsiaalselt võime, eemaldades (neid ära tundmata) ühel juhul väärtuslikke hundi alfaisendeid ja teisel juhul väärtuslikke ja säilitamisväärseid sokkusid, kahjustada hundi- või metskitseasurkonda.

** Teine värk on see, et reaalselt (vist) seda ei juhtu. Sest miks me arvame, et väärtuslike huntide (breeders) tule alla sattumine (olgu või oktoobris) on millegipärast tõenäolisem, kui lollide subadultsete või kutsikate? Ja nii pole põhjust arvata, et olukorras, kus me neid määrata ei suuda, on trofeesokkude või, mis olulisem, säilitamist väärt sokkude laskmine tõenäolisem kui viletsate. Julgeks arvata, et pigem vastupidi.

** Kuidas see kõik, s.o. hilisem hundijahi algus, on seotud eetikaga? No võib ju olla küll, aga misasi see eetika õigupoolest on? Tegelikult on ju jahi hilisema alustamise idee selles, et vanemata jäänud lollid kutsikad kipuvad sinna, kus pole nende koht. Või täpsemalt, sinna kus on meie, inimeste, koht. Ja teevad seal igasugu inetusi. Ja murravad koeri, lambaid ja teisi pudulõhiseid. Eetika, minu arusaamise järgi on selline käitumine, mis tagab meie nooremate vendade, olgu nad või hundid, muretu äraelamise. Ja see, et nad seejuures murravad meie jahiulukeid, koduloomi või ligimesi, polegi niivõrd oluline. Või eksin ma?

** Huntide äraelamise (OK, see pole muretu ei praegu, ega pole kunagi varemgi olnud) määravad ära muud tegurid. Mõelge korraks sellele, miks pole Tambovi oblastist hunt kunagi kadunud, aga Göttingeni ümbrusest küll. Nii ühes kui teises piirkonnas on nimetatud liiki halastamatult jälitatud ja tapetud läbi sajandite. Kas saksa jääger on olnud professionaalsem, võrreldes vene "volchatnikuga"? Või on nad sealmaal läbi aegade keskendunud alfaisendite küttemisele? Või on asi milleski muus? Näiteks elupaikade säilimises?

Peep Männil: Võtan veelkord julguse kokku ning tüütan hundi (ja kitse) teemaga austatud jahindusnõukogu liikmeid. Hunt on mitmes mõttes eriline jahiuluk, mistõttu ei saagi niisama

lihtsalt tõmmata paralleele ükskõik millise teise liigiga. Esiteks on hunt meie looduslikest jahiulukiliikidest kõige vähem arvukam, sigivate üksuste arv on vaid 15-20 (metskitsel on see suurusjärgus 50 000). Sellise madala arvukuse juures oleks ükskõik milline teine liik I kaitsekategoorias. Teiseks on hunt meil üks neist vähestest liikidest, kelle peamine suremustegur on jahipidamine ehk siis kelle arvukus on otseselt seotud jahipidamise intensiivsusega. Kolmandaks on hunt meil kõige konfliktsem jahiulukiliik, ka ühtegi teise liiki ei suhtu jahimehed nii negatiivselt, kui hunti. Viimane paneb hundi potentsiaalselt suure salaküttimise surve alla, mitte ainult oktoobris, vaid aastaringselt. Neljandaks on hundi koduterritooriumid suured (möödunud aastal jäi vaid üks Ida-Virumaa hundikari ühe maakonna piiridesse). Ja viiendaks on hunt küllalt hea sigimispotentsiaaliga. Eelpoolmainitud põhjustel peamegi hunti erilise tähelepanuga jälgima ning iga indiviid on asurkonnale oluliselt suurema tähtsusega, kui näiteks metskitse puhul. Metskitse (sh medalisokke, säilitamist väärt sokke) sureb igal aastal tuhandete kaupa autorataste all ja kümneid tuhandeid kulub ilveste toiduks, mis muudab väited (nende väheste) sarvedeta sokkude küttimise mõjust asurkonna struktuurile absurdseks. Kui aga üksikisendite kaitsest rääkida, siis tuleks ilves jahimajandusele kahjulikuks liigiks tunnustada - meie poolt GPS-kaelusega märgistatud Tõnn on poole aastaga juba kümnekond "seinasarve" jahimeeste eest näpanud. Aastasadu on hunt olnud liik, kelle arvukust püüti võimalikult madalale viia. Alles käesoleva aastatuhande algul jõudis ka meie riiklikule tasandile arusaam, et hunt on meie looduse oluline osa, kelle populatsiooni soodsat seisundit tuleb (saavutada ja) säilitada. Selleks koostati ka suurkiskjate kaitse- ja ohjamiskava. Need ajad, kus hundi arvukust ei suudetud aastakümneid soovitud tasemele viia on möödanik. Seda näitavad selgelt aastad 2002 ja 2003, kui meil oli peale 1995 aasta huntide kõrgseisu toimunud intensiivset küttimist huntide arvukus viidud sellisele tasemele, et mõlemal mainitud aastal oli sigivaid üksusi vaid 7. Olen kindel, et hundijahile tehtud ranged piirangud sai sätestatud viimasel hetkel säilitamiseks nende juurdekasvupotentsiaal. Nagu järgnevatest aastatest on näha olnud, ei ole hunte meile kusagilt väljastpoolt juurde tulnud, paljud piirkonnad (sh põlised hundialad Läänemaal, Ida-Virumaal, Järvamaal) jäid aastateks hundivabaks. Praegune huntide levikukaart (hundivaatlused 2007/2008, manuses) näitab, et hundid asustavad püsivalt ca poolt Eesti territooriumist. Kohe-kohe saabuvast uuest hundiuputusest on mitmed persoonid rääkinud alates hundijahile piirangute kehtestamisest. Midagi taolist pole juhtunud ning ma ei näe põhjust, miks see juhtuma peaks. Arvan, et hundi ohjamise korraldamine on viimastel aastatel olnud edukas ning me suudame operatiivselt ja adekvaatselt reageerida võimalikele muutustele. Hundijahi korraldus, eelkõige pean siin silmas limiitide jaotust, peaks tõesti muutuma paindlikumaks, kuid praeguse riigi (maakonna) keskse juhtimisega on see paraku komplitseeritud. Muuseas, hundijahi alustamine 1. novembrist ei ole äkki pähekaranud mõte, vaid selle ettepaneku sai tehtud aasta tagasi toimunud Keskkonnaministeeriumi suurkiskjate kaitse- ja kasutuse korraldamise töörühma nõupidamisel. Kes aga soovib, võib hundijahi 1. oktoobrist alustamise vastuseisu põhjenduse välja lugeda hoopis järgnevast tsitaadist: "Jahiaja pikendamise teine negatiivne tahk on see, et ta annab suuremad võimalused illegaalseks jahipidamiseks. Neid, kes sellist varjatud jahipidamist veel harrastavad, meil veel jätkub. Mida lühem on jahiaeg, seda enam suudetakse üldsuse kaasabil metsast kostvaid laske kontrollida" (K. Roht "Metskitsetalledest, sokkudest ja üldse metskitsejahist", Eesti Jahimees nr 7/8 lk 11/1013). See põhjendus oli välja toodud küll otseselt kitsejahi pikendamise vastu, kuid põhimõte peaks ju olema ülekantav ka jahipidamisel teistele liikidele.

Tõnu Traks: Pooldan hundijahi alguse nihutamist esimesele novembrile. Argumendiks see, et sageli on ainuke lumi just novembris. Seda, et hunti peaks saama tappa põdrajahi "kõrvalproduktina" nagu me täna teeme kährikuga, ma kindlasti õigeks ei pea. Hundijahi lume ja lippudega on üks põnevamaid jahte üldse ja tema tabamine on väljakutse igale tõelisele jahimehele. Nii et see lihajahimeeste mentaliteedist kantud hundihävitamise

mõtleviis võiks juba muutuda. Mis puutub sagedastesse eeskirjamuudatusesse, siis ma ei näe selles probleemi, kui selleks vajadus on. Hetkel lükkaksin küll teised eeskirjamuudatused tulevikku, sest esiteks meil ju alles kokku leppimata, millised ülesanded veel EJS-ile delegeerida, teiseks verekoera riigi poolt kohustuslikuks tegemist ma üldse ei poolda ja kolmandaks pliihaavlitega pole kuhugi kiiret, hundiga aga küll. Täna kõiki kes kaasa mõtlesid ja teemat kommenteerisid.

Otsustati: Pikendada hundijahi perioodi 1.novembrist 28. veebruarini.

Protokollija: Egon Nüttee

Saata: jahindusnõukogu liikmed